

Prológus

A Régi Köztársaság fennállásának utolsó évtizedeiben a Sith-ek – az Erő sötét oldalának szolgálói és a Jedik ősi ellenségei – létszáma egyszerre mindössze kétszázra rúgott: egy mesterre és a tanítványára. Ám ez nem mindig volt így. Ezer esztendővel a Köztársaság összeomlása és Palpatine császár hatalomra kerülése előtt Sith-ek egész serege élt a Galaxisban...

Kaan Nagyúr, a Sötét Testvériség alapítója lassú, méltóságteljes léptekkel haladt előre a csatamezőn. Az ütközet véget ért. A komor alak magányosan járkált a sűrűsödő alkonyatban; messziről nézve inkább sötét szellemre emlékeztetett, semmint eleven teremtményre. Több ezer köztársasági gyalogos és közel száz Jedi áldozta fel életét, hogy megvédjék ezt a világot az ő seregétől – és veszítették. A Nagyúr kéjesen fürdőzött a gyötrelmeikben és kétségbeesésükben. Még most is tisztán érzékelte a szenvedést, amely úgy szállt fel a hatalmas völgyben szanaszét heverő hullákból, mint valami különös, közönséges érzékszervekkel nem észlelhető kipárolgás.

A távolban vihar készülődött. A sötétedő égbolton átcikázó villámok újra meg újra kékesfehér fényáradattal öntötték el a tájat, és ilyenkor, a messzeségben egy-egy pillanatra láthatóvá vált a Korriban fenéges Sith-temploma, amely úgy magasodott a látóhatár fölé, mint ha nem is mesterséges építmény, hanem egy komor, zömök hegy lett volna.

Két alak várakozott a mészárszékké vált mező közepén, egy ember és egy twi'lek férfi. Kaan a rossz látási viszonyok ellenére is már messziről felismerte őket: Qordis és Kopecz állt ott, két hatalmas és mindenre elszánt Sith Nagyúr. A közelmúltban egymás ádáz vetélytársá-

nak számítottak, de manapság már együtt szolgálták a Testvériséget. Kaan gyors léptekkel, szélesen mosolyogva közelítette meg őket.

A megjelenésében csontvázra emlékeztető, magas és ösztövé Qordis viszonzta a mosolyt, és fennhangon megszólalt:

– Hatalmas győzelmet arattunk, Kaan Nagyúr! És legfőbb ideje volt! Szörnyen távolinak tűnik az az idő, amikor a Sith-ek még akadémiát tartottak fenn a Korribanon.

– Jól tudom, mi jár a fejedben, Qordis Nagyúr! – válaszolta továbbra is mosolyogva Kaan. – Ordít rólad, hogy majd szétvet a türelmetlenség. Alig várod, hogy elkezdhesd itt az új tanítványok képzését, aminek roppant mód örülök. Számítok rád, számítok arra, hogy az elkövetkező évek folyamán rátermett és hűséges tanítványok egész se-regével fogsz ellátni engem.

– Téged? – csattant fel éles hangon Kopecz. – Nem azt akartad mondani, hogy *minket*? Mi talán nem vagyunk tagjai a Sötét Testvériségnek?

Kaan könnyed kacagással fogadta a kínos kérdést, és sietve kijelentette:

– Természetesen, minket, Kopecz Nagyúr. Nyelvbotlás volt csupán.

– Kopecz Nagyúr nem hajlandó örülni a diadalunknak – jegyezte meg derűsen Qordis. – Egész este így viselkedett.

Kaan a jobbával átölelte a twi'lek széles, izmos vállát, és magyarázni kezdett:

– Csakugyan fontos győzelmet arattunk. A Korriban nem egyszerűen egy újabb megszerzett világ. A Korriban jelkép. A Sith-rend szülőföldje. A visszahódításával üzenetet küldünk a Köztársaságnak és a Jediknek. Mostantól tudni fogják, hogy félniük kell a Testvériségtől.

Kopecz lerázta magáról Kaan kezét, majd elfordult, közben megrendítette és a nyaka köré fonta mindkét lekkuját.

– Hát ünnepeljeteK, ha úgy tartja kedvetek! – morogta, mialatt lassú léptekkel maga mögött hagyta a társait. – De én tudom az igazságot. Én tudom, hogy az igazi háború még csak most kezdődik.

Első rész

***Három évvel
később***

Első fejezet

Dessel tökéletesen belefeledkezett a munka miatti kínjaiba, jószerevével nem is figyelt a környezetére. Mindkét karja, a kisujja hegyétől egészen a válláig sajgott és szaggatott a hidraulikus ütvefúró szapora és ritmikus hátrarúgásaitól. Apró kőszilánkok pattantak le az üreg sziklafaláról, amelyek alkalmanként hosszan felkarcolták a védőszemüvegét, továbbá fájdalmasan szurkálták védtelen arcát és csupasz alkarját. A levegőben szállongó, finomra őrölt por elhomályosította a látását. A súlyos gépezet jajongó dübörgése minden más hangot elnyomott a fülében, mialatt lassan, gyötrelmesen lassan mind mélyebbre fúrt a falban futó kortóztelérbe.

A hőnek és energiának szinte áthatolhatatlan kortózis a legértékesebb, legdrágább ásványok közé tartozott. A személyi páncélok és az űrhajók gyártásánál használt fém úgy kereskedelmileg, mint katonailag stratégiai nyersanyagnak számított, főleg most, amikor háború dúlt a Galaxisban. A kortózisból készült ötvözetek ellenálltak a legtöbb sugárvető lövedékének, sőt egyes – ellenőrizhetetlen – pletykák szerint még a fénykard energiapengéjének is.

Ám ugyanazon tulajdonságai, amelyek oly értékessé tették, szélsőségesen megnehezítették a kitermelését. A bányászok plazmavágókkal gyakorlatilag semmire sem mentek; ezekkel az eszközökkel napokig tartott, amíg egy-egy ökölnyi darabkát leválasztottak a kortózissal átszótt sziklákról. Egyedül a hidraulikus ütvefúrók nyers erejével boldogultak, ha állhatatosan, erejüket nem kímélve ostromolták a telért, de egyszerre így is csupán apró, legfeljebb félujjni szilánkokat tudtak lehasítani a drága fémet tartalmazó kőzetből.

A kortózis a világegyetem legkeményebb anyagai közé tartozott. A fejtés során a fúrófejek hamar elhasználódtak, szinte hasznavehetetlenné tompultak. A por behatolt a hidraulikus dugattyúba, lerakó-

dott és felgyülemlett bennük, amitől azok folyton beszorultak. A kortózisbányászat megviselte a szerszámokat – és még jobban megviselte a bányászokat.

Des már csaknem hat standard órája fúrta-véste a sziklát. Hat órája tartotta a magasban és nyomta a falnak a harminc kilónál is nehezebb fúrót, és az állandó erőkifejtés megszedte a maga vémjét. A két keze már reszketett a megerőltetéstől. A tüdeje valósággal égett az oxigénhiánytól, és a fúrófej alól nagy felhőkben kiszakadó por miatt fuldokolva kapkodott levegő után. Még a két fogsora is sajgott, a szüntelen, rángató vibráció miatt úgy érezte, mintha a fogai meglazultak volna az ínyében.

Ám az Apatros bányászait a kitermelt kortózis mennyisége alapján fizették. Ráadásul, ha valaki abbahagyta a munkát, valamelyik társa nyomban elfoglalta a helyét a fejtésben, hogy ő is kicsikarja a maga részét a makacs sziklából. Márpedig Des nem akart másokkal osztozni a kínnal-keservvel feltárt teléren.

A fúró hajtóművének üvöltése hirtelen panaszos vonyítássá változott. Des jól tudta, hogy mi rejlik a jelenség hátterében. A percenkénti húszezres fordulatszámú üzemelő motor úgy nyelte-szívta a port, ahogyan a kiszáradt bantha a vizet egy hosszú sivatagi átkelés végén. A por ellen csakis rendszeres tisztítással és karbantartással lehetett volna védekezni, ám a Külső Gyűrű Ércfeldolgozó Társaság nem szívesen költötte a kreditjeit karbantartásra, inkább felvásárolta a másutt már kihajított, ócska szerszámokat, és azokat adta a munkásainak kezébe. Des pontosan tudta, hogy mi fog történni, és a következő pillanatban meg is történt. A hajtómű még vinnyogott egyet-kettőt, és leállt. A hidraulikák dugattyúi szörnyű recsegés-ropogás közepette besültek, aztán fekete füst tört elő a fúró hátuljából. Des elátkozta a Társaságot, a vezetők fősvénységét, közben sziszegve lefeszegette görcsbe rándult ujjait a kioldókarról, végül földhöz vágta a kivénhedt és immár végképp tönkrement ütvefúrót.

A következő másodpercben súlyos kéz zuhant a vállára, és a háta mögött megszólalt egy rekedtes hang:

– Lépj félre, kölyök!

Des nyomban lerázta magáról a kezét, mire a Gerd nevezetű, nálánál idősebb bányász szorosán melléállt, és megpróbálta félretolni őt az útból, hogy hozzáférjen a kortózistelérhez. Gerd már közel húsz éve

dolgozott a bányában, és a két évtizednyi nehéz fizikai munkának köszönhetően kemény, kötött izmok feszültek úgy a testén, mint a végtagjain. Csakhogy maga Des is több mint tíz éve, kamaszkora óta bányászkodott, és testi erő dolgában hajszálnyival sem maradt le idősebb társa mögött, sőt valamivel magasabb és vállasabb volt nála. Így aztán szilárdan megvetette a lábát, és nem tágított a helyéről.

– Még nem végeztem itt – morogta rosszkedvűen –, a fűróm kinyúlt, ez minden. Add ide a tiedet, és folytatom még egy darabig!

– Ismered a szabályokat, kölyök! – vágott vissza gúnyosan vigyorogva Gerd. – Befejezted a munkát, ezért hagynod kell, hogy valaki átvegye a helyedet!

A szabályokat betűhíven értelmezve Gerdnek igaza volt. Ám az még sosem fordult elő, hogy valaki egy műszaki hiba miatt követelte magának a társa által talált telért. Hacsak az illető nem azért tette, hogy verekedést kezdeményezzen...

Des gyorsan körülnézett. Teremtett lélek sem tartózkodott a közepükben, amit egy pillanatig sem talált meglepőnek. Általában a fő alagúthálózattól távol eső vájatokat szokta választani, hogy minél messzebb legyen a többi bányásztól. Ezért aztán nem lehetett a pusztán véletlen műve, hogy Gerd éppen itt bukkant fel.

Des, mióta az eszét tudta, ismerte Gerdet. A középkorú férfi az apja, Hurst egyik legjobb cimborája volt. Annak idején, amikor Des tizenhárom éves korában munkába állt a bányában, rengeteg megaláztatást kellett elszenvednie a társaitól. A legtöbb esetben a tulajdon apja kínozta-gyötörte, ám ezt gyakran Gerd sugallatára tette, aki amúgy is, a többi társánál gyakrabban ugratta, piszkálta és sértegette a gyengéket, valamint a fiatalokat.

Aztán Hurstöt elvitte egy váratlan, gyilkos erejű szívroham, és a zaklatásnak egy csapásra vége szakadt – de persze nem azért, mert a régi cimborák megsajnálták az elárvult fiút. Mire Hurst meghalt, a magas, vézna és félszeg kamaszból robbanékony természetű, tagbaszakadt fiatal férfi lett. Nehéz volt a bányászok élete, majdnem olyan nehéz, mint amilyent a Köztársaság külső börtönkolóniáin élő, kényszermunkára ítélt rabok éltek. Ha valaki eltöltött néhány évet az Apatros kincset rejtő, föld alatti üregeiben, hatalmas izmokra tett szert – és történetesen Des nőtt a legnagyobbra valamennyiük közül. Véraláfutásosra ütött nyolc-tíz szempárt, eltört néhány orrot, valamint

egy állkapcsot, és Hurst cimborái belátták, hogy jobban járnak, ha békén hagyják őt.

Ám ezzel együtt úgy tűnt, hogy a régi társak valami képtelen, nyakatekert módon a fiút okolják az apa haláláért, és két-három hetente akadt valaki, aki megpróbálta visszaállítani a régi viszonyokat. Gerdnek mindig volt annyi esze, hogy tartsa a tisztos távolságot – egészen mostanáig.

– Ha jól látom, nincsenek itt a barátaid, öreg – válaszolta Des –, úgyhogy tűnj el a teléremtől, és senkinek sem esik bántódása!

Gerd kiköpött Des lába elé, és dühösen ráförmedt:

– Fogalmad sincs, hogy milyen nap van ma, igaz, kisfiam? Te pimasz, hálátlan dög!

Elég közel álltak egymáshoz, így Des megérezte az idősebb bányász leheletéből áradó alkoholbűzt. Nyomban tudta, hogy Gerd teleszívta magát olcsó, koréliei whisky-vel, aztán lejött ide, hogy verekedést kezdeményezzen.

– Öt standard évvel ezelőtt – folytatta Gerd, és szomorúan csóválgatta a fejét –, öt átkozott évvel ezelőtt halt meg az apád, és még csak nem is emlékszel rá!

Des az utóbbi három esztendőben jószerevével nem is gondolt az apjára. Fikarcnyit sem sajnálta, hogy a kötekedő alak eltávozott az élők sorából. A legelső emlékei között szerepelt, hogy az apja megpofozza őt. Azt viszont nem tudta felidézni, hogy miért kapta azt a verést, de Hurstnek nem is kellett indok ahhoz, hogy eljárjon a keze.

– Nem állítanám, hogy hiányzik Hurst – válaszolta halkán –, úgy meg végképp nem, ahogyan neked.

– Hurst? – horkant fel megvetően Gerd. – Anyád halála után egyedül nevelt fel, és te arra sem méltatod, hogy apádnak nevezd? Hálátlan dög vagy, ahogy az imént mondtam!

Des haragosan és fenyegetően meredt Gerdre, ám az alacsonyabbik férfi túl ittas volt, és túlságosan elöntötte a jogosnak vélt felháborodás ahhoz, hogy egy mégoly dühös tekintettel meg lehessen félemlíteni.

– De hát mit is vártam! – folytatta könnyörtelenül. – Számítanom kellett volna arra, hogy egy magadfajta nyavalyás kölyök így fog viselkedni! Hurst mindig is azt mondta, hogy ócska kis senki vagy, aki nem jó semmire. Tudta, hogy baj van veled, te... te csapás!

Des dühében résnyire vonta a szemét, de nem harapott rá a családokra. Hurst szokta ezen a néven nevezni őt, amikor lerészegedett. *Csapás.* Az apja őt, vagyis a tulajdon fiát hibáztatta felesége haláláért. A fiát hibáztatta, amiért itt ragadt, ezen a nyomorult bolygón. Úgy tartotta, hogy az egyetlen gyermeke csapás az ő pusztá létezésére, és ezt a nézetét gyakran hangoztatta, amikor ittasan tombolt.

Csapás. Ebbe a szóba sűrűsödött mindaz a gyűlölet, harag és bánat, amit Des az apja iránt, az apja miatt érzett. A szó minden gyermek legbelső, legtitkosabb félelmeit hívta elő belőle: a csalódástól, az árvaságtól, az erőszaktól való félelmeket. Kölyökkorában ez a szó jobban fájt neki, mint az apjától kapott, valamennyi pofon együttvéve. Ám Des kinőtt a kölyökkorból. Az elmúlt öt év folyamán megtanult közömbösen reagálni úgy erre a névre, mint az összes többi, aljas sértésre, amelyet az apja valaha is a fejéhez vágott.

– Erre nekem nincs időm – morogta halkán –, dolgoznom kell!

A jobb kezével kirántotta a hidraulikus ütvefúrót Gerd kezéből, és a baljával ellökte magától az idősebb bányászt. Az ittas férfi hátratántorodott, a sarka beakadt egy sziklába, amitől hanyatt zuhant. Dühösen hörögve állt fel, ökölbe szorította a kezét, és felkiáltott:

– Úgy látom, túl régen halt meg az apád! Szükséged van valakire, aki újra megtanít a jó modorra!

Gerd részeg volt, de nem ostoba. Pontosan tudta, hogy kettejük közül Des a fiatalabb, a magasabb, az erősebb. Viszont azzal is tisztában volt, hogy kiszemelt áldozata mostanra már hat órát dolgozott az ütvefúróval. Dest tetőtől talpig vastag mocsokréteg borította, és a verejtéke már az összes ruháját átáztatta. Ezzel szemben Gerd kezeslábasa tiszta maradt, ráadásul egyetlen izzadságfolt sem sötétlett rajta. Nyilvánvalónak tűnt, hogy már a műszak kezdete óta készült a verekedésre. Kényelmesen elüldögélt valahol, és kivárta, hogy leendő ellenfele kifárasssa magát.

Ám Desnek eszébe sem jutott megfutamodni. Elhajította Gerd fúróját, széles terpeszbe ugrott, berogyasztotta a térdét, és kissé széttárva maga elé emelte mindkét karját.

Gerd előrelendült, és gyilkos erejű jobbegyenest indított. Des tökéletes időzítéssel felrántotta a balját, nyitott tenyérrel elkapta Gerd ökölét, és ügyesen letompította az ütés erejét. Ezalatt a jobbával felnyúlt, megragadta Gerd csuklóját, majd hirtelen lehajolt, és mialatt maga fe-

lé rántotta az ellenfelét, vállát a férfi hasába taszította. A mozdulat-sor betetőzéseképpen megrántotta Gerd csuklóját, és az ellenfele saját lendületét felhasználva átdobta a derekán az idősebb bányászt. Gerd megpördült a levegőben, és hatalmas puffanás kíséretében a hátára esett.

Az összecsapás ebben a másodpercben véget is érhetett volna. Des kapott a sorstól egy fél másodpercet, hogy rátérdeljen az ellenfelére, kiszorítsa belőle a szuszt, és addig verje a fejét, amíg a részeg alak elveszíti az eszméletét. Csakhogy ebben a pillanatban túlerőltetett, kifáradt izmai görcsbe rándultak, és késéles fájdalom hasított a hátába. Az ösztöneinek engedelmeskedve felegyenesedett, mindkét kezével hátrkapott, és fojtott hangon nyögdecselve nyomkodta-markolászta a gerince két oldalán lefutó, vastos izomkötegeket. Így aztán Gerdnek maradt annyi ideje, hogy lélegzethez jusson, félreguruljon és talpra vergődjön.

Des is összeszedte magát, és ismét támadóállásba ugrott, de közben hangosan felszisszent. Gerd felnézett, meglátta a fájdalomtól eltorzult arcot, mire gúnyosan felkacagott, és felkiáltott:

– Szagat, mi, kölyök? Kellett neked leállnod verekedni egy hatórás műszak végén! Több eszed is lehetett volna! De most már késő!

Azzal ismét rohamra indult. Ezúttal nem szorította ökölbe a kezét, hanem ellenkezőleg, széttárta és kimeresztette az ujjait, hogy megragadja Des ruháját, vállát vagy karját, és azzal egyenlítse ki a fiatalabb férfi magasságából fakadó fölényt, hogy a közvetlen közelébe kerül. Des megpróbált elhárítani előle, de fáradt lába túlságosan elnehezült, így csak lassan tudott mozdulni. Hirtelen egy erős kéz markolt a derékszíjába, egy másik az ingébe, aztán Gerd egyszerűen eldobta magát, és mialatt elzuhant, őt is magával rántotta.

Egymásba kapaszkodva birkóztak, ide-oda gurulva, ádázul küzdöttek az üreg egyenetlen, kemény sziklapadozatán. Az idősebb bányász Des mellkasába fúrta az arcát, így a fiatal férfi nem tudta sem lefejelni, sem kellő erővel megütni őt. Gerd baljával továbbra is elszántan markolta Des derékszíját, ám a jobbja szabaddá vált, és vaktában arrafelé csapott, ahol ellenfelének arcát sejtette. Des arra kényszerült, hogy el-lentámadás helyett a karját Gerd könyökére fonja, és leszorítsa azt. A két férfi kölcsönösen lefogta egymást, mindketten hörögve-vicsorogva rángatóztak és szitkozódtak, de egyikük sem tudta megütni a másikat.

Miután a lábukat sem használhatták, a stratégia és az ügyesség mit sem ért. Összecsapásuk a testi erő és a kitartás próbájává vált. Des megkísérelte a hátára fordítani Gerdet, ám minden ízében sajgó teste elárulta őt. A tagjai elnehezültek és elgyengültek, ezért nem tudták kifejteni a szükséges emelőerőt. Így aztán Gerd fölénybe került. A felsőtestét oldalra csavarva, egy erőteljes rántással kiszabadította a jobbját, mialatt a képét továbbra is Des mellkasába temette, hogy az ellenfele ne tudjon hozzáférni.

Des már nem volt ilyen szerencsés... Nem rejthette el, és nem védhette az arcát. Gerd ezúttal is lesújtott, de a kezét most más módon szorította ökölbe. Négy ujját szorosán a tenyerébe vájta, ám a hüvelykjét mereven előrenyújtotta, hogy azzal találja el ellenfele szemét. Ám néhány centivel elvétette, így a kemény, bütykös ujj Des arcának közepébe fúródott.

Eltartott néhány pillanatig, mire Des rájött, hogy mi történik. A hatórák műszak nem csupán a testét, de az agyát is kifárasztotta. A gondolatai lassan, nehézkesen forogtak. A második ütés előtt éppen csak félre tudta fordítani kissé a fejét, így a gyilkos hüvelykujj ezúttal sem a szemébe, hanem a halántékába csapódott.

Izzó harag öntötte el a lelkét. Az őrzöngő indulatok áradata úgy mosta el a kimerültségét és tompultságát, ahogyan a megáradt hegyi folyó a gátjait. Az agya szempillantás alatt kitisztult, a testét erősnek, a tagjait könnyűnek és rugalmasnak érezte. Már is elhatározta, hogy mit fog tenni, de ami ennél is fontosabb, teljes bizonyossággal tudta, hogy Gerd mire készül.

Képtelen lett volna megmagyarázni, hogy honnan tudta. Néha megtörtént vele, hogy előre látta az ellenfél következő lépését. Az ösztönei súgták – mondták volna mások, de Des úgy sejtette, hogy többről van szó. A rejtélyes eredetű megérzések túlságosan részletesek voltak, és túl sok szállal kapcsolódtak az adott helyzethez ahhoz, hogy az ösztönei sötét, ködös világából fakadjanak. Ő maga inkább egyfajta látomásoknak tartotta őket, rövid bepillantásoknak a jövőbe. És valahányszor bevillant az elméjébe egy-egy megérzés, teljes bizonyossággal tudta, hogy mit kell tennie, mintha egy láthatatlan, titokzatos hatalom irányította volna a cselekedeteit.

Így aztán tökéletesen felkészülve várta a következő csapást. Már annak érkezése előtt lejátszotta elméjében, hogy mi fog történni. Pon-

tosan tudta, hogy mikor érkezik, és hová irányul. Ezúttal az előbbivel ellentétben nem jobbra, hanem balra, vagyis a lesújtó ököl felé fordította a fejét – és hatalmasra nyitotta száját.

Aztán tökéletes időzítéssel összezárta az állkapcsát, és iszonyú erővel ráharapott Gerd mocskos, durva bőrrel borított hüvelykujjára.

A részeg férfi felüvöltött, mialatt Des metszőfogai belemélyedtek az ujjába, könnyedén áthatították annak mozgatóizmait és inait, egészen a csontig. Des agyán átvillant a kérdés, hogy vajon képes lesz-e leharapni Gerd hüvelykjét, és a következő pillanatban – mintha csak a pusztá gondolat idézte volna elő – az ujj leszakadt a tövéről.

Az üvöltések fájdalmas sikolyokká alakultak. Gerd kitepte magát Des fojtogató öleléséből, oldalra perdült, aztán ép baljával kétségbeesetten megmarkolta sérült jobbját, mialatt az ujjai közül sötétvörös vér bugyogott elő.

Des lassan feltápáskodott, majd többször kiköpött. Furcsa módon egyszerre érezte undorítónak és izgatónak a szájába került vér ízét. A testébe új erő költözött, mintha óriási energiák áramlottak volna végig az erein. Az ellenfelének minden harci kedve elszállt, most már azt tehetett vele, amit akart.

Gerd ide-oda gurult és vonaglott a padozaton, megcsonkított jobbját a mellkasához szorította, míg a baljával hol a levegőbe csapkodott, hol pedig a sérült kezét dajkálgatta. Hangoosan nyögdécselt és zokogott, közben kegyelemért könyörgött, vagy éppen segítségért kiáltozott.

Des utálkozva csóváltatta a fejét. Gerd magának köszönhette azt, amit kapott. A kettejük küzdelme egyszerű ökölharcnak indult. A vesztes megúsza volna néhány véraláfutással és horzsolással, de komolyabb baja nem esett volna. Ám a részeg alak egy másik, magasabb szintre mozdította az összecsapást azzal, hogy megpróbálta megvakítani őt, és ő ennek megfelelően reagált. Des régen megtanulta, hogy verekedés közben sose emelje a tétet, sose változtasson élethalálharccá egy egyszerű verekedést, hacsak nem óhajtja súlyos sérülésekkel megfizetni ennek árát. És most már Gerd is megtanulta ezt a leckét.

A nehéz életkörülmények robbanékonyá formálták Des természetét. Könnyen dühbe gurult, de nem volt az a fajta, aki a lelket is kitámassza magatehetetlen – vagy más módon védtelessé vált – ellenségeiből. Sarkon fordult, és anélkül, hogy visszanézett volna, kisietett az

üregből, majd a főlagút felé vette az irányt, hogy beszámoljon a művezetőnek a történekről, és keressen valakit, aki ellátja Gerd sérülését.

A következmények miatt egy pillanatig sem aggódott. Jól tudta, hogy az orvosok könnyedén visszavarrják majd Gerd ujját, és ő maga sem kap súlyosabb büntetést, legfeljebb levonják két-három napi bérét. A Társaság nem nagyon törődött azzal, hogy mit művelnek az alkalmazottjai mindaddig, amíg a kortózisérc folyamatosan áramlott kifelé a bányából. A bányászok gyakran összeverekedtek, és a vállalat vezetése általában szemet hunyt az esetek felett, noha ez az össze-csapás az átlagosnál súlyosabbra sikeredett – rövid volt, durva és kegyetlen.

Akárcsak az élet az Apatroszon...

Második fejezet

Des a bánya és a telep között közlekedő csapatszállító sikló végében üldögélt. Zsibbasztó fáradtság telepedett rá, minden ereje elszállt. Nem vágyott semmi másra, csak arra, hogy visszatérjen a barakkjába, végigvágja magát a priccsén, és aludjon egyet. Az adrenalin felszívódott a szervezetében, így a tagjai ismét elnehezültek, és kegyetlenül sajogtak. Kényelmesen elhelyezkedett az ülésen, és körülhordozta tekintetét a gép belsejében.

Hétköznapi esetben rajta kívül még húsz bányász zsúfolódott volna össze az utastérben, de most mindössze ketten tartózkodtak a fedélzeten: ő és a pilóta. A Gerddel vívott összecsapás miatt a műveztő azonnali hatállyal felfüggesztette, és a telepre küldte a járattal.

– Kezdem unni ezt a dolgot, Des – magyarázta döntését a középkorú, agyonhajszolt férfi, mialatt rosszkedvűen ráncolgatta a homlokát.
– Egyre több a verekedés, és legfőbb ideje, hogy példát statuáljunk. Kitiltalak a bányából. Csak akkor jöhetsz vissza, ha Gerd felépült, és újra munkába állt!

Des tisztában volt azzal, hogy mi rejlik az ítélet mögött: egyetlen, árva kreditet sem fog keresni, amíg Gerd nem áll talpra. Ugyanakkor – magától értetődően – továbbra is fizetnie kell a szállásért és az ellátásért. Mindez azt jelentette, hogy minden egyes, tétlenséggel töltött nappal tovább növeli az adósságát, amelynek kifizetéséért oly elszántan küzdött.

Úgy számította, hogy négy-öt napba is beletelik, mire Gerd ismét a kezébe veheti a hidraulikus ütvefúrót. A szolgálatos bányorvos vibrorszikkével lemetszette a seb környékén elhalt szöveteket, majd néhány csepp mesterséges izom segítségével visszarágasztotta a helyére a leharapott ujját. Ezenfelül a sebesült legfeljebb néhány *koltoinjek-*

ciót és egy-két doboz olcsó fájdalomcsillapítót kaphatott. A baktakezelés természetesen egyetlen nap leforgása alatt helyrehozta volna, ám a bakta drága volt, és a Társaság nem szívesen pazarolta kreditjeit a betegek és sérültek gyógyítására. Így aztán csakis azoknak jutott az értékes folyadékból, akik rendelkeztek bányabiztosítással – márpedig Des biztosra vette, hogy Gerd nem kötött semmi ilyesmit.

A bányászok túlnyomó többsége sosem szállt be a vállalat biztosítási programjába. Elsősorban azért nem, mert sokba került. Már a szállásért, az ellátásért és a közlekedésért is sokat fizettek, és a legtöbben úgy gondolták, hogy a Társaság a biztosítási díj nélkül is éppen eléggé lefölözi kínkeservesen megkeresett kreditjeiket.

És a történet nem csupán a költségekről szólt. Úgy tűnt, hogy a bányában dolgozó nők és férfiak igyekeznek szépíteni vagy tagadni a valóságot. Mintha nem akarták volna elismerni, hogy halálos veszélyek leselkednek rájuk a felszín alatt, és a biztosítás megkötésével kénytelenek lettek volna szembenézni a szikár, dermesztően könyörtelen tényekkel.

Nem sok bányász érte meg a nyugdíjas éveit. Rengetegen vesztették életüket a föld alatti járatokban. A holttestük mindörökké ott maradt az omlásokban, vagy éppen szénné égett, amikor valaki véletlenül belefűrt egy robbanékony gázokkal teli üregbe. Ám a nyugdíjas bányászok sem élvezték sokáig a megérdemelt pihenést. A bánya megkövetelte azt, ami járt neki. A hatvanadik életévüket éppen csak betöltött bányászok úgy érezték magukat, és úgy is néztek ki, mintha már a kilencvenes éveiket taposnák. A gerincüket, izmaikat és ízületeiket iszonyatosan megviselte a nehéz fizikai munka, míg a belső szerveiket a levegőben keringő, mérgező részecskék tették tönkre, amelyek átjutottak a Társaság által beszerelt, silány minőségű légszűrőkön.

Amikor Hurst meghalt – természetesen nem volt biztosítása –, Des nem örökölt tőle mást, csupán a felgyülemlett adósságot. Az apja jóval több időt töltött ivászzal és szerencsejátékkal, mint bányászkozással. Hogy fizethesse kamrájának bérleti díját, illetve az étkezését, újabb és újabb kölcsönöket vett fel a Társaságtól, méghozzá olyan kamatra, amely a Külső Gyűrűt leszámítva mindenütt bűncselekménynek minősült volna. A tartozás nőttön-nőtt, hónapról hónapra, évről évre, de Hurst nem törődött vele. Egyedül nevelte fiát, akit nem szí-

velt, adósságcsapdába került, ráadásul olyan munkát végzett, amit gyűlölt. Megkeseredett, magába zárkózott, és már sok-sok évvel a halálos szívroham előtt feladott minden reményt, hogy egyszer maga mögött hagyhatja az Apatrost.

Des úgy sejtette, hogy az apja valószínűleg örült volna, ha a tudomására jut, hogy tetemes tartozása a fiára szállt, és őt is csapdába zárta.

A csapatszállító szinte hangtalanul siklott a kisbolygó lapos sziklával teli, kopár felszíne felett. Az utastérben csupán a hajtóművek fojtott zúgását lehetett hallani. Amikor Des kinézett az egyik oldalsó ablakon, nem látott mást, csupán egybemosódó, alaktalan, szürke foltokat, amelyek mintha hátrafelé száguldottak volna. A látvány valószínűleg megdelejezte a fiatal bányászt, aki mindennél jobban vágyott egy hosszú és mély, pihentető alvásra.

Így kapnak el majd mindenkit – mondta magának gondolatban. – A végkimerülésig dolgoztatnak. Eltompítják az agyadat, valósággal megbénítanak, amíg fel nem adod. Egészen addig hajszolnak, amíg elfogadod a sorsodat, és az egész életedet eltékozlod a kortózisbánya mocskában.

A csapda meglepően hatékonyan bizonyult. Könnyűszerrel beszíptotta, és rabul ejtette a Gerdhez és Hursthöz hasonló alakokat, de Des szilárdan megfogadta, nem hagyja, hogy a Társaság élete végéig fogságban tartsa őt.

Biztosra vette, hogy egy napon az utolsó kreditig ki fogja fizetni az apjától örökölt, irdatlan és nyomasztó tartozást, és mindörökké maga mögött hagyja a mostani életét. Határozottan érezte, hogy a társaival ellentétben ő maga nem erre a kisszerű, jelentéktelen sorsra, hanem fontos feladatokra, komoly célok elérésére született és ítéltetett. Teljes bizonyossággal tudta ezt, és ez a tudat adott erőt neki. Erőt adott, hogy tovább küzdjön és harcoljon, amikor néha, a lelke mélyén már-már feladta.

A sikló hátsó ülésén elterülve is megoldás után kutatott az elméjében. Felfüggesztették, így néhány napig nem dolgozhatott a bányában, de más módja is létezett annak, hogy valaki krediteket keressen. Des összeszedte minden megmaradt erejét, és felállt. A fémpadló folyton fel-le mozgott a talpa alatt, mialatt a gép hol emelkedett, hol pedig süllyedt, hogy igazodjon előre programozott, a talajtól számított másfél-két méteres utazómagasságához. Néhány pillanat alatt hozzászokott a sikló ritmikus ringásához, ekkor kissé tántorgó léptekkel vé-

gigsétált az ülések közötti, keskeny közlekedőfolyosón, végül megállt a műszerfal mögött ülő pilóta mellett. Nem ismerte a férfit, de hát a pilóták egyébként is ugyanúgy néztek ki, és ugyanúgy viselkedtek: a zordon, barátságtalan alakok képén örökösen olyan kifejezés honolt, mintha észbontó fejfájás gyötörte volna őket.

– Hahó! – köszönt Des, és a továbbiakban mindent elkövetett annak érdekében, hogy barátságosnak, de közönyösnek tűnjön. – Mi újság odahaza? Érkezett ma hajó az úrkikötőbe?

Egyetlen oka sem volt annak, hogy a pilóta akár a műszerfalra, akár a külső környezetre irányítsa a tekintetét és minden figyelmét. A banya és a kolónia közötti, mintegy negyvenöt percig tartó utat a gépek sík terület felett, nyílegyenesen repülve tették meg. A pilóták a fedélzeti automatikára bízták a vezérlést, és néha még aludtak is egyet útközben. Ám ez az alak valamiért nem óhajtott Desre nézni, mialatt kegyeskedett válaszolni neki.

– Pár órával ezelőtt leszállt egy teherhajó – morogta kelletlenül. – Katonai gép, a Köztársaság flottájából.

– És vajon meddig marad? – érdeklődött mosolyogva Des.

A pilóta nem válaszolt, csupán felmordult, és utálkozva csóválta a fejét, mintha a világ legnagyobb ostobaságának tartotta volna a kérdést. Des tétován biccentett, majd visszabotorkált az utastér hátuljába, és ismét elfoglalta az előbbi helyét. Ő maga is ismerte a választ.

A kortóziszt elsősorban úrjárművek – úgy a kis vadászgépek, mint a hatalmas csatacirkálók – burkolatának, illetve személyi páncélok gyártásánál használták fel. És miután a Sith-ekkel vívott háború egyre hosszabbra nyúlt, a Köztársaságnak egyre több és több kortózisra támadt szüksége. Az utóbbi időben jószerevel hetente érkeztek köztársasági teherhajók az Apatrosra. A következő napon máris folytatták útjukat, de addigra a rakterüket csordultig megtöltötte az értékes ásvány. Az indulásig a hajók személyzetének nem akadt semmi dolga. Des a múltbeli tapasztalatai alapján jól tudta, hogy a Köztársaság hivatásos tisztjei, illetve besorozott közkatonái szívesen úzik el kártyázással a tétlenül töltött órák unalmát. És azzal is tisztában volt, hogy ha valahol valakik kártyát vesznek a kezükbe, ott pénzt is lehet keresni...

Egymásba fűzte, és megropogtatta az ujjait, aztán úgy döntött, hogy az eddigi terveivel ellentétben egyelőre nem fekszik le aludni.

Mire a csapatszállító leszállt a telep határában, Des már szinte toporzékolt türelmetlenségében. Kiugrott a gépből, és a barakkja felé vette az irányt. Igyekezett feltűnés nélkül, nyugodtan lépkedni, de csak nagy nehézségek árán küzdötte le a késztetést, hogy rohanjon. A képzeletében megjelent egy kép, amelyen kreditektől duzzadó zsebű, közársasági katonák ültek a telep egyetlen kocsmájának kártyaasztalai körül. Képtelen volt megszabadulni ettől a látomástól. Hiába üzte ki elméjéből, folyton visszatolakodott a gondolatai közé.

Ám a józan eszével pontosan tudta, hogy a sietségnek semmi értelme. Késő délutánra járt az idő, a rendszer központi napjának izzó korongja még jóval az északi látóhatár felett fénylett. Az éjszakai műszakban dolgozó bányászok ezekben a percekben ébredtek, szedelőzködtek a barakkjaik mélyén. Közülük jó néhányan már betértek a kocsmába, hogy ott üssék el valamivel a járatok indulásáig hátralévő időt. Des úgy számította, hogy a következő két standard órában csak hatalmas szerencsével találhat magának üres ülőhelyet a kantinban, arra pedig jószerével esélye sincs, hogy odaférjen valamelyik kártyaasztalhoz. Ezt követően viszont beletelik néhány órába, mire a nappalos műszak bányászai beszállnak a csapatszállítókbá, és hazatérnek, így őket már jócskán megelőzheti.

A barakkjába érve Des letépte magáról átizzadt, vastag koszréteggel borított kezeslábasát, átsietett a közös zuhanyzóba, majd a bőven zuhogó, langyos víz alatt lesúrolta magáról a bánya mocskát. Miután megtörölközött, tiszta ruhába öltözött, aztán kiszaladt az utcára, ahol ismét nyugalmat kényszerített magára, és lassú, kényelmes léptekkel elindult a városka másik végében álló kantin felé.

A tulajdonosa nem adott nevet a kocsmájának. Nem érezte szükségét, mert így is mindenki könnyűszerrel odatalált hozzá. Az Apatros a kisebbfajta világok közé tartozott, méretei tekintetében alig múlt felül egy saját légkörrel és némi őshonos növényzettel rendelkező holdat. Kevés hely akadt a felszínén, ahová az értelmes lények elmehettek: a bányatelep, a kolónia, míg a kettő között kopár, élettelen kősvatag terült el. A hatalmas bányatelepen nem csupán a kitermelés folyt, de ott működtek a finomítók és a feldolgozó üzemek is, amelyeket szintén a Társaság üzemeltetett.

Az úrkikötő is a bányatelep mellett kapott helyet. Naponta indultak kortózissal megrakott teherhajók a Magban keringő, gazdagabb

világok felé, míg az érkező hajók felszerelést és ellátmányt hoztak. A gyengébb vagy idősebb alkalmazottak, akik nem bírták volna órákig tartani a nehéz fúrókat, a finomítóknál, az ércfeldolgozó üzemekben vagy az úrkikötőben dolgoztak. Kevesebbet kerestek ugyan, mint a bányászok, de egészségesebb körülmények között végezték munkájukat, és általában tovább éltek, mint a felszín alatt gürölő társaik.

De nem számított, hogy melyikük hol dolgozott, a munkaidő végén valamennyien ugyanoda tértek haza. A kolónia, ez a szegény, lepusztult település mindössze néhány tucat barakkból állt, amelyeket a Társaság építtetett, hogy szálláslehetőséget biztosítson a munkásainak. A kisbolygóhoz hasonlóan magát a telepet is Apatrosnak nevezték hivatalosan, de az itt élők csak a lekezelő és megvető „sárfészek” néven emlegették. A duracélból emelt, sötétszürke és viharvert barakkok nem csupán kívülről, de belül is ugyanúgy néztek ki. Az eredetileg átmeneti szálláshelyeknek szánt épületek az idők folyamán állandó otthonokká váltak. Valamennyi építményben négy, egymástól vékony fémfalakkal elválasztott szoba kapott helyet. Ezeket két emberre tervezték és méretezték, de gyakran megesett, hogy hárman, sőt négyen is laktak a parányi kamrákban. Néha egész családok osztoztak egy-egy ilyen helyiségen, hacsak közösen nem kerestek anynyit, hogy megfizessék a nagyobb lakrészek felháborítóan magas bérleti díját.

A nyomorúságos, éppen csak egy apró ablakkal ellátott kamrák falaira felhajtható priccseket szereltek, egyetlen ajtajuk egy szűkös közös helyiségbe nyílt. A közös fürdőszobát a barakkon végigfutó, keskeny folyosó végébe építették. Az ajtók fülsértően nyikorogtak rosszul illeszkedő, kenőanyagot sosem látott forgópántjaikon. A nagyobb esőzések idején folyton beázó tetőket annyi helyen borították az utólagosan rájuk forrasztott javítófoltok, hogy az eredeti fémlemezket jószerével látni sem lehetett. A kitört ablakokat hosszú szigetelőszalag-csíkokkal összefogatták, de sosem cserélték ki őket. Mindent ellepett a por, mert a munkába belefásult lakók közül kevesen törődtek azzal, hogy tisztán tartsák az otthonaikat.

A négyzet alaprajzú település egyenes határainak hossza nem haladta meg az egy kilométert, így húsz standard perc leforgása alatt akár kényelmesen sétálva is át lehetett vágni az egész kolónián. Az építmények vigasztalan egyformasága ellenére még az idegenek sem téved-

tek el az Apatros-telepen. A barakkokat egyenes sorokba és oszlopokba, egymástól azonos távolságra telepítették, így egyforma szélességű és hosszúságú utcák – fentről nézve szabályos négyzetrácsot alkotó – hálózata alakult ki közöttük. Ezeket az utcákat senki sem nevezte volna tisztának, de az is tény, hogy sehol sem bűzölögtek szemétkupacok. A Társaság rendszeres időközönként eltakarította a háztartási hulladékot, miután egy, a mocskok miatt kirobbanó járvány kedvezőtlenül befolyásolta volna a termelést. Ugyanakkor a vállalat képviselői nem sokat törődtek a fertőzést nem terjesztő lomokkal, holott óhatatlanul azok is keletkeztek és felgyülemlettek a városkában. Így aztán lerobbant generátorok, rozsdamarta, kivénhedt gépezetek, horpadt fémlemezek és megviselt, kihajított szerszámok alkottak embermagas halmozatot a barakkok közötti, keskeny sikátorokban.

Az egész telepen csupán két építmény akadt, amely többé-kevésbé elütött a többitől. Az egyik a Társaság által üzemeltetett bolt volt, az Apatros egyetlen boltja. Eredetileg ez is barakknak épült, de a belső válaszfalakat eltávolították belőle, a priccsek helyére polcokat szereltek, és a közös fürdőt zárható raktárhelyiséggé alakították. A külső falon, a bejárat mellett fehér festéssel felmázolt számok jelezték a nyitva tartási időt. Az üzletben és annak közelében nyoma sem látszott reklámtábláknak vagy plakátoknak, amelyekkel a vásárlókat próbálták volna becsalogatni. Odabent csakis a legalapvetőbb cikketeket árúsították, mindent botrányos árréssel. A boltosok készségesen adtak hitelt bárkinek, természetesen a Társaságra oly jellemző, vérlázító kamatokkal, mert a vállalat ezzel is biztosította, hogy eladósodott alkalmazottai még többet dolgozzanak.

A másik egyedi építmény, a kázinó, a lehangelő külsejű barakkokhoz képest maga volt a külső-belső építészet csodája. A városhatártól kétszáz-kétszázötven méterre állt, távol a poros, unalmasan egyforma utcák hálózatától. Mindössze három emelet magasságba nyúlt, de mert közel s távol csakis földszintes épületek akadtak, így is valósággal uralta a tájat. Nem mintha szükség lett volna erre a magasságra. A kázinó belsejében minden a legalsó szinten kapott helyet. Az emeleket csakis a látszat kedvéért húzatta fel Groshik, a neimoidi tulajdonos. A legalsó szint mennyezete felett a második és harmadik emelet voltaképpen nem is létezett. Odafent nem akadt más, csak a csupasz falak és egy a tetőbe épített, belülről megvilágított, lila üvegből ké-